

Paní Jana a pan Milan – „Naše cesta k pěstounství a pěstounstvím“

Naše cesta k pěstounství začala touhou mít druhé dítě. Jako máma jsem cítila silnou potřebu postarat se o další děti a čím dál více jsem zaměřovala svoji pozornost na děti, které ve své rodině nemohou vyrůstat. Dobrovolnická činnost v dětském domově v našem městě byla jasnou volbou a díky touze dozvědět se víc o osudu dětí mimo vlastní rodinu, jsem se seznámila s neziskovou organizací na Moravě. Neziskovku založily pěstounky, které měly velkou potřebu podporovat další pěstouny ve svém okolí. Nejvíce nás ovlivnila rodina paní doktorky, která v té době měla v péči několik dětí, včetně autistické holčičky. Měli jsme možnost se s celou její rodinou seznámit, za to jsme velmi vděční. Byli tak trpěliví, když odpovídali na naše otázky, jsou pro nás dodnes velkým vzorem.

S jejich organizací jsem pak několik let spolupracovala jako dobrovolník, jezdila na tábory a seznamovala se s prostředím pěstounské péče a dětmi s různými specifickými potřebami.

V roce 2010 jsme se s manželem rozhodli, že i my se staneme pěstouny. Několik týdnů po schválení jsme do dlouhodobé péče přijali 8letou holčičku. I naše vlastní dcera byla nadšená, měla konečně vysněného sourozence. Všichni jsme si báječně rozuměli a nic nenasvědčovalo tomu, co se odehrálo pak s odstupem několika měsíců.

Po 6 měsících začal probíhat soud o svěření holčičky do pěstounské péče. I přesto, že za námi stála doprovodná organizace i OSPOD, soud nakonec vyhověl žádosti biologické rodiny, po splnění podmínek pro zabezpečení dítěte, a holčička se vrátila do své vlastní rodiny. Byla to situace, která nás velmi zaskočila, a následně jsme naši žádost o zprostředkování pěstounské péče na nějakou dobu zastavili.

Víc jak po roce jsme se rozhodli žádost obnovit a na doporučení paní psycholožky jsme požádali o zprostředkování sourozenců.

Po nějaké době nám byli vytipováni dva sourozenci, holčička a kluk. Několik týdnů jsme se s nimi seznamovali, jezdili na výlety a brali je na návštěvu domů. Všechno ale dopadlo jinak, než jsme čekali. Rodiče začali více děti navštěvovat a slibovat jim návrat domů. Tamní sociální pracovnice se postavila na stranu rodičů a navrhla přerušování zprostředkování. Byla to pro nás druhá situace, která nás velmi zaskočila a přišla jako blesk z čistého nebe.

Po této zkušenosti jsme znovu zastavili žádost, s tím, že si necháme opět nějakou dobu a s největší pravděpodobností pak naši žádost definitivně zrušíme a pěstouny se nestaneme.

V roce 2015 ... se znovu ozvala touha po dětech. Cítili jsme, že bychom po třetí, a naposledy, chtěli zkusit zprostředkovat pěstounskou péči.

V roce 2016 se ozval telefon, po dvou měsících jsme si domu odváželi dvě malé holčičky, které od té doby jsou stále s námi.

Naše cesta k pěstounství byla složitá, byly chvíle, kdy jsme to skutečně vzdali, ale naštěstí jsme nikdy úplně žádost nezrušili.

Cesta pěstounstvím nás přivedla k pochopení, že ten, kdo se musí změnit, jsme my. Je toho tolik, co jsme se naučili od našich holek! Porozuměli jsme tomu, že jsme to právě my, co mohou pomoci dětem překonat jejich zranění. Pěstounství je pro nás životní cesta, cesta práce na sobě samých a otevřenosti k jinakosti jiných lidí.